

- » Θέ ν' ἀκούσουν οἱ κοράκια
- » Κι' ἀπὸ ζήλια μονομιᾶ,
- » Μοῦ χαλοῦνε σέ λιγάκι
- » Τὴν φτωγὴ μου τὴν φωλιά.

- » Ἐδῶ πᾶ εἶναι γεμάτο
- » Ἀπὸ ὄρνιθ ἀρπακτικά,
- » Καὶ τὸ χόρτο τὸ δροσάτο
- » Κρύβει φεῖδιθ τρομερά.

- » Τώρα κάθουμαι θρηνηῶντας
- » Μὰ θὰ διῆς ἕναν καιρὸ
- » Νὰ πετάξω τραγουδῶντας
- » Ξ τὸν γαλάζιον οὐρανὸ.

- » Θὰ πετάξω μὲ τὰ χρένια
- » Τραγουδῶντας φανερά,
- » Ὅταν λείψουνε τὰ ὄρνιθ
- » Τὰ γεράκια τὰ σκληρά. »

Ἐν Χάλκῃ, τῇ 16 Μαΐου 1863.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ.

Ὁ ἀνθοστρεφὴς Μαΐος ἀπῆλθε καὶ μετ' αὐτοῦ ἀπῆλθε καὶ ἡ δρόσος, τῆς φύσεως τὰ κάλλη ἐμαράνθησαν καὶ ἐξατμίσθη τῶν κήπων ἡ εὐωδία ἤλθε δ' ἀντ' αὐτοῦ ὁ φλογερὸς Ἰούnius καμίνους φέρων ἀντὶ βρόδων, καὶ τὰ πάντα μετεβλήθησαν! Αἱ Ἀθήναι, ἡ οὐρανία αὐτὴ πόλις, ἡ κατ' ἐξαίρεσιν ζωηρὰ καὶ θορυβώδης, ἤρχισε νὰ ἐρημοῦται, καὶ οἱ κάτοικοί της οἱ ἄστατοι τρέπονται εἰς φυγὴν, δραπετεύουσι καθ' ἑκάστην. Εἰς μάτην οἱ ζαχροπλάσται ἀγωνίζονται νὰ τοὺς ἀναχαιτίσωσι διὰ μουσικῶν καὶ παγωτῶν, εἰς μάτην ὁ δῆμαρχος καταβρέχει τοὺς περιπάτους! Αἱ κυρίαὶ πρὸ πάντων εἶναι ἀκράτητοι. Βλέπουσαι ὅτι δὲν δύνανται νὰ ἐπιδείξωσι τὰ κάλλη των παρὰ ὑπὸ τοὺς φανούς τοῦ ἀεριοφωτός, ἀπεφάσισαν νὰ κρυβῶσιν εἰς τὰ δάση ὡς νύμφαι δυσηρεστημέναι, καὶ ἐκεῖ νὰ βεμβάζωσιν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος· λέγομεν δὲ μέλλοντος διότι αἱ θυγατέρες τῆς Εὐξ οὐδέποτε σκέπτονται περὶ παρόντος, πολὺ δὲ ὀλιγωτερον περὶ παρελθόντος, ἐπειδὴ ἡ μὲν ἐνθύμιος τοῦ παρελθόντος ἔχει πάντοτε καὶ τινὰς ἀκάνθας,

τὸ παρὸν . . . εἶναι ἀμφίβολον, ἄστατον, ἀστατώτερον ἴσως καὶ αὐτῶν, ἐνῶ τὸ μέλλον εἶναι πλῆρες ἐλπίδων, τὸ φαντάζονται ὅπως θέλουν, καὶ αἱ ὄραι παρέρχονται εὐφρόσυνοι! Εὐτυχεῖς αὐταὶ . . . δυστυχεῖς ὅμως ἐκεῖνοι, ὅσοι περιπλανηθῶσιν εἰς τὰ δάση κατὰ τοιαύτην ἐποχὴν καὶ συναντήσωσι κάμμιαν νύμφην ἀκριβὰ θὰ πληρώσωσι τὴν τόλμην των ἀναμφίβωλος.

Εὐτυχῶς ὅμως δύο τινὰ σώζουσι τὴν Κεκρωπίαν ἐκ τῆς ἐπικειμένης ἐρημώσεως. — Θὰ ἔλθῃ ὁ Βασίλειος σήμερον, αὔριον καὶ νὰ μὴ παρερρεθῶμεν εἰς τοιαύτην πανήγυριν; λέγουσιν ἔπειτα σκέπτονται ὅτι ὑπάρχει ὀπωσθήποτε καὶ μικρὰ ὑποψία, μὴ τοὶ ἐνεδρεύουσιν ἀκόμη οἱ Πάριδες εἰς τὰ βαθύσκια δάση τὰ πέριξ τῆς πόλεως, καὶ δὲν εἶναι, βλέπετε, τόσον ἐλκυστικὴ ἡ λερὴ φουστανέλλα. Ἄν ἦσαν πραγματικοὶ Πάριδες, τὸ πρᾶγμα διέφερον, ἴσως μάλιστα τότε θὰ ἦτο πολὺζήλος ἡ ἐξοχὴ καὶ πολλοὶ Μενέλαοι θὰ ἐθρήνουν τὴν ἐγκυρὰν κατὰλειψίν των! . . . τοῦτο δὲ λέγομεν ὅχι κακολογοῦντες, ἀπαγε, ποῖος κακολογεῖ ποτε τὸ ὠραῖον φύλον; . . . ἀπ' ἐναντίας, πρὸς ἑπαινὸν του, διότι ἡ ἀρπαγὴ μιᾶς Ἑλένης θὰ ἐγένετο νέον Τρωϊκὸν πόλεμον καὶ ὁ τρωϊκὸς πόλεμος κατὰ φυσικὸν λόγον κἀνέτα νέον Ὀμηρον· ποῖα λοιπὸν Ἕλληνας δὲν ἐπιθυμεῖ τὴν δόξαν τῆς πατρίδος της; ποῖα δὲν θὰ ἠλαζονεύετο καὶ δικαίως ὅτι ἐγένετο αἰτία ν' ἀναφανῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ δεῦτερος Ποιητής;

Ἄλλ' ἡ ἐποχὴ ἐκεῖνη τῶν ἀρπαγῶν δυστυχῶς παρεῆλθε, καὶ ἂν συμβῆ ποτε καὶ κάμμια, δὲν παρακολουθεῖται ἀπὸ αἰμακτηροὺς πολέμους, οἱ δὲ ποιηταὶ μας ἔχουσι τόσα πολλὰ ἀντικείμενα, διεγείροντα τὸν ποιητικὸν οἴστρόν των, ὥστε δὲν σκέπτονται πλέον νὰ ψάλλωσιν ἀρπαγὰς· ἔπειτα τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς δὲν στερούμεθα καὶ Ὀμηρῶν· τοῦλάχιστον εἴκοσι διαφιλονεικοῦν τὰς δάφνας τοῦ πολυπάτριδος ποιητοῦ, καὶ ἐὰν τοὺς ἐρωτήσητε, θὰ σὰς διαβεβαιώσωσι μάλιστα, ὅτι τὰ ἔργα ἐκείνου στεροῦνται τῶν καλλονῶν τῆς νεωτέρας ποιήσεως! — Δὲν νομίζομεν δ' ἀκαιρον νὰ δώσωμεν μικρὸν δείγμα τῶν ποιητικῶν τούτων καλλονῶν δημοσιεύοντες τὸ ἐξῆς ἐκτάστιχον προῖον τῆς Μούσης συγχρόνου ποιητοῦ, ἀποσταλὲν ἀνωνύμως πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς Χρυσάλλιδος.

. . . Πρὸ σφάραντα τριῶν καὶ ἔτι πλέον χρόνων
 Ἀνεχώρησα ἀπ' τὴν σχολὴν τῆς Χίου,
 ὡς τὸ σύστημα γονέων καὶ προγόνων
 καὶ ἐδόθηκα στὴν τέχνην ἐμπορίου,

ὅπ' ὡς ἐπεταί, τὸ πνεῦμα σκορπισμένον
εἰς ἐμπαιρικὴν ἔχων ὑπηρεσίαν,
τὸ κονδύλιον ἀφῆκ' ἀμελημένον
τῷ Ἀπόλλωνι προσφέρειν τὴν θυσίαν.

Ἄν τολμάτε εἰπῆτε τώρα ὅτι δὲν ἔχομεν ποιη-
τάς! . . . Ἀλλ' ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ προκείμενον. Ἐλέ-
γομεν λοιπὸν ὅτι ὑπάρχουσιν ἐμπόδια εἰς τὴν φυ-
γὴν καὶ ἐπομένως ἀναγκάζονται αἱ δέσποιναί μας
νὰ ἀναβάλλωσιν εἰς τὸ προσεχές ἕαρ τὰ βωμαν-
τικὰ σχέδιά των. Ἐν τούτοις τὴν ἡμέραν αἱ Ἀθη-
ναι, καὶ τούτων οὕτως ἔχονταν, εἶναι ἔρημοι, δὲν
φαίνονται εἰς τὰς ὁδοὺς παρὰ μεγάλα ἀλεξήλια
καὶ ὑπ' αὐτὰ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ ἀσθμαίνοντες καὶ
ἰδρώτι περιβρέθοντες. Ἄμα ὅμως ὁ ἥλιος δύσῃ αἱ
περίπατοι πλημμυροῦσιν ὡς ἐκ θαύματος πεζῶν,
ἐφίππων καὶ ἐποχομένων. Ἡ ὁδὸς Πατησίων, ἡ
τοῦ Σταδίου καὶ ἡ πλατεία τοῦ Συντάγματος
εἶναι τῆς συγκεντρώσεως τὰ μέρη· ὅλα δὲ ταῦτα
τὰ πολυκύμαντα πλήθη κατασταλάζουσιν εἰς τὴν
πλατείαν τοῦ Συντάγματος, ὅπου ἐναρμόνιος μου-
σικὴ καὶ τεχνικότητα παγωτὰ τέρπουσι τὴν ἀ-
κοὴν καὶ ἀναψύχουσι τὰ ὑπὸ τὸ γλυκὺ φέγγος τῆς
σελήνης καθήμενα καὶ ἀναπαυόμενα ζεύγη.

Ἐλθμονήσαμεν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὑπάρχει
καὶ τις διασκέδασις τὴν ἡμέραν καὶ αὕτη εἶναι
ἡ ἔθνοςυνέλευσις.

Οἱ πατέρες τοῦ ἔθνους, ἐμπνεόμενοι ἀπὸ ἀγνό-
τατα καὶ πατριωτικὰ αἰσθήματα, ἀμιλλῶνται τίς
πρῶτος διὰ τῶν συμβουλῶν του νὰ διαφωτίσῃ
τοὺς ὑπουργοὺς καὶ ἐδραιώσῃ τὴν τάξιν καὶ τὴν
ἀσφάλειαν τῆς πατρίδος· τὸ δὲ βῆμα τῆς Συνε-
λεύσεως εἶναι χεῖμαρξός εὐγλωττίας· ὑποστηρί-
ζοντες μάλιστα τὰ ἐπιχειρήματά των καὶ διὰ χει-
ρονομίων, συνεχῶς *Μιὰν ἐνεργητικῶν*, ἐπισύρουσι
τὰς εὐφημίας τοῦ ἀρχαγγελοῦ καὶ τὰς εὐλογίας
τοῦ ἐξαποστειλάντος αὐτοὺς λαοῦ. Τόσω δὲ ἡδονι-
κώτερος εἶναι ὁ θρίαμβος τῶν πληρεξουσίων, καθ'
ἔσον μετὰξὺ τῶν ἀνευφημούντων αὐτοὺς ἀκρατῶν
ὑπάρχουσι καὶ πολλοὶ αἰδήμονες παρθένοι, τῶν
ὁποίων τὸ οὐράνιον μευδίμακ ἀνταμείβει πλου-
σιοπαρόχως τοὺς κόπους καὶ μόχθους αὐτῶν.

Οἱμοὶ τῆς ἀσπασίας τῶν ἀνθρωπίνων! . . . τίς
προέβλεπεν ὅτι τὸ φύλλον τῆς Χρυσάλλιδος ἐπέ-
πρωτο νὰ τελειώσῃ ἐν διηγήσει τραγικῶν καὶ αἰ-
ματηρῶν σκηνῶν! καὶ ὅμως ἡ φοβερὰ πραγματι-

κότης παρίσταται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας ἀπὸ
τῆς 18ης τοῦ μηνὸς Ἰουνίου. Τὸ τηλεβόλον ἐ-
βρόντα, αἱ σφαῖραι ἐσύριζον, καὶ ἠξέευρετε ποῦ
κατευθύνοντο; ἠξέευρετε ποῖα ἔρχιζον στήθη! . .
Ἀδελφῶν πτώματα ἔκαιντο ἐκτάδην εἰς τὰς
ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τὸ αἷμα αὐτῶν ἐπότιζε
τὴν ξηρὰν καὶ πολυδιψίον γῆν· ὁ δὲ δαίμων τῆς
κολάσεως σατανικὸν ἐγέλα ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ αἰ-
θέρος.

Ἀφ' ἧς ἔπαυσαν αἱ νυκτεριναὶ φωναὶ τῶν μινα-
ρέδων ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος, τὸ πτηνὸν τῆς Ἀθηνᾶς
ἀπτοήτως κατεσκήνου ἐν τῇ φωλεᾷ αὐτοῦ καὶ
εὐφροσύνως ἔθεατο τὴν προβαίνουσαν καλλονὴν
τῆς χώρας, τῆς δεσποίνης του· ἐπέπρωτο, φεῦ!
εἰς τὰς παραμονὰς τῆς ἐλευσεως τοῦ λαοποθήτου
βασιλέως φωναὶ ἀγριώτεραι, ἀντηχοῦσαι ἐν τῇ
σιγῇ τῆς νυκτός, νὰ ἐκδιώξωσιν ἐκ τῆς ἀκροπόλεως
τὴν γλαῦκα τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ αὐτὴν μὲν νὰ κα-
λύψωσιν ἐρυθήματος, τὴν δὲ πόλιν πένθους καὶ
θρήνων.

Πάθη χαλεπὰ καὶ ἀκαταδάμαστα, ἀκόρροστο
φιλαρχίαι, ἐξάπτουσι φιλοδόξων φρένας, καὶ ἐν
μιᾷ στιγμῇ ἡ ὄψις τῆς πρωτεύουσος ἀλλοιοῦ-
ται! . . . ἀλλ' ἄς μὴ ἀνασύρωμεν τὸν πέπλον,
διότι ὄμμα ἀνθρώπου φρικτῆς ἢ ἀναμετρήσης τοι-
αύτας πράξεις· ἄλλως τε τὴν ἀπαθῆ καὶ ἀμερό-
ληπτον ἐξιστόρησιν τῶν γεγονότων ἀφίνουμεν εἰς
τὸν εἰλικρινῆ κάλαμον τῆς ὑπὸ τοῦ δαίμονος
τοῦ φαρισμοῦ ἀνεπηρεάστου ἐφημεριδογραφίας·
ἡμεῖς δὲ ἄς ἀνατεινώμεν χεῖρας ἰκέτιδας καὶ ἄς
εὐχηθῶμεν εἰς τὸν ὕψιστον ὅπως ταχύνη τὴν ἔ-
λευσιν τοῦ περιποθήτου ἡμῶν Βασιλέως Γεωργίου,
ἧτις εἶναι ἡ μόνη ἀγκυρα τῆς σωτηρίας τοῦ πο-
λυπαθοῦς Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Οὕτως.

Λύσις τοῦ 9ου Αἰνίγματος

« ΑΓΑΛΜΑ »

ΑΙΝΙΓΜΑ 40ον.

Φεύγω, τρέχω, δὲν μὲ βλέπεις
Καὶ ἐντούτοις μὲ μετρεῖς·
Τὸν λαίμῳ μου δὲ ἂν κόψῃς
Φορωμένον μὲ δεῖξῃς.

Ν. Γ. Θ.